Εις την Κυριακήν της Τυρινής († Αρχ. Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ι. Μ. Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 28 Φεβρουαρίου, 2020

Σήμερα εἶναι **ἡ Κυριακή ἡ πρό τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς**. Ἀπό αὔριο ἀρχίζει ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ἡ περίοδος τῆς **νηστείας**, τῆς **ἀσκήσεως** καί τῆς πιό ἐντατικῆς **προσευχῆς**. Ἡ Ἐκκλησία σήμερα μᾶς ὑπενθυμίζει τήν **ἐξορία τῶν Πρωτοπλάστων ἀπό τόν Παράδεισο**. Πῶς, ἐνῶ μέσα στον Παράδεισο ἦσαν εὐτυχισμένοι, γιατί ζοῦσαν μέ ἀγάπη, ἀγαπώντας τόν Θεό καί ἀγαπώντας ὁ ἕνας τόν ἄλλον, ὅταν ἄφησαν νά μπεῖ μέσα τους ὁ **ἐγωισμός** μέ τήν παρακοή πού ἔκαναν στόν Οὐράνιο Πατέρα τους, ἀπό ἐκείνη τήν ὥρα δέν μποροῦσαν πιά νά ζοῦν μέσα στόν Παράδεισο. **Ἄν ὁ Παράδεισος εἶναι ἡ ἀγάπη πρός τόν Θεό καί πρός τους ἀνθρώπους, ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τήν ἀγάπη εἶναι ἡ ἐξορία ἀπό τον Παράδεισο.** Μόλις λοιπόν ἀντικατέστησαν τόν νόμο τῆς ἀγάπης μέ τόν νόμο τοῦ ἐγωισμοῦ, ἔπεσαν ἀπό τήν Χάρη πού τούς εἶχε δώσει ὁ Θεός. Καί, ὅπως λένε πολύ ὡραία οἱ ὕμνοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ πρῶτα ἦσαν ντυμένοι μέ μία θεοϋφαντο στολή -καί αὐτή ἡ στολή ἦταν **ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ** (Τριώδιον, β΄ στιχηρόν ἑσπερίων Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς)-, μόλις ἁμάρτησαν, αὐτή ἡ ὡραία στολή πού φοροῦσαν ἔφυγε ἀπό πάνω τους καί ἔμειναν γυμνοί. Και τότε ντύθηκαν μία ἄλλη στολή, πού δέν ἦταν ὡραία καί λαμπρή, ἀλλά ἦταν ἀποτρόπαια καί φοβερή. Καί **αὐτή ἡ στολή ἦταν ἡ νέκρωση**. Διότι ἄπαξ καί ἁμάρτησαν, δηλαδή ἔβγαλαν τήν ἀγάπη και τόν Θεό ἀπό τή ζωή τους, ἦταν φυσικό νά πεθάνουν. **Δέν θά πέθαιναν οἱ Πρωτόπλαστοι, ἐάν δεν εἶχαν ἁμαρτήσει**. Μόλις ἁμάρτησαν, ἄρχισαν νά μπαίνουν στή **διαδικασία τῆς φθορᾶς** καί τοῦ θανάτου. Καί, ὅπως λέγουν πολύ ὡραία οἱ ἅγιοι Πατέρες,**πῶς ἦταν δυνατό νά μήν πεθάνη ὁ ἄνθρωπος, ὅταν χωρίστηκε ἀπό τον Θεό; Ὁ Θεός εἶναι ἡ ἀληθινή ζωή τῶν ἀνθρώπων**. Ἄν χωριστῆς ἀπό τόν Θεό, εἶναι ἀναπόφευκτο νά πεθάνης («*Ὅσον γάρ ἀφίστατο τῆς ζωῆς, τοσούτον προσήγγιζε τῷ θανάτῳ. Ζωή γάρ ὁ Θεός, στέρησις δέ τῆς ζωῆς θάνατος. Ὥστε ἑαυτῷ τόν θάνατον ὁ Ἀδάμ διά τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Θεοῦ κατεσκεύασε, κατά το γεγραμμένον· ″ὅτι ἰδού οἱ μακρύνοντες ἑαυτούς ἀπό σοῦἀπολοῦνται″* », **Μ. Βασιλείου** ἔργα, «*Ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ Θεός*», ΕΠΕ, Θεσσαλονίκη, 1973, τόμ. 7, & 7, σ. 110). Πῶς μπορεῖς νά ζῆς χωρίς τήν ἀληθινή Ζωή;

Καί ἔκτοτε ἀρχίζει ἡ μεγάλη ταλαιπωρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· **ἀρχίζουν οἱ δοκιμασίες καί τά βάσανα τῶν ἀνθρώπων**. Καί ἐμεῖς σήμερα **εἴμαστε ἐξόριστοι· δέν εἴμαστε στόν Παράδεισο**. Ἀλλά ἔχουμε μία ἰδιαίτερη εὐλογία, ὅτι **ὁ Οὐράνιος Πατέρας μας μᾶς εὐσπλαγχνίστηκε· μᾶς ἔστειλε τόν Μονογενῆ**

Του Υἱό, τόν Σωτῆρας μας Χριστό, γιά νά μᾶς ἐπαναφέρη στόν Παράδεισο . Καί γιά νά μᾶς ἐπαναφέρη ὁ Χριστός στόν Παράδεισο, ἔπρεπε νά γίνη ἄνθρωπος, ἔπρεπε νά ταπεινωθῆ, ἔπρεπε νά σταυρωθῆ, ἔπρεπε νά ἀναστηθῆ. Τώρα γνωρίζουμε ὅλοι τόν δρόμο πού θά μᾶς ξαναφέρη στόν Παράδεισο. **Αὐτός ὁ δρόμος εἶναι ὁ Σταυρός καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.**

Καί ἐμεῖς, **ἄν συμμεριστοῦμε στή ζωή μας τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, συμμετέχουμε καί στην Ἀνάστασή Του, καί ἀπό τώρα μποροῦμε νά γευθοῦμε τήν πιο ἀληθινή χαρά, τήν πρόγευση τοῦ Παραδείσου**. **Δέν εἴμαστε ἀπελπισμένοι, ὅπως οἱ ἄνθρωποι πού δέν ἔχουν Χριστό. Ἔχουμε ἐλπίδα, ὅτι ὁ Χριστός ἄνοιξε τόν Παράδεισο καί θά μποῦμε κι ἐμεῖς μέσα σ' αὐτόν. Καί ὄχι μόνο θά μποῦμε στό μέλλον, ἀλλά ἀπό τώρα μποροῦμε νά ἔχουμε την χαρά καί τήν ἐλπίδα ὅτι ὁ Παράδεισος μᾶς ἀνήκει. Γι' αὐτό οἱ ἀληθινοί Χριστιανοί ὅσες δοκιμασίες καί βάσανα καί ἄν ἔχουν στή ζωή τους, κατά βάθος ἔχουν μία ἀληθινή χαρά, γιατί ξέρουν ὅτι εἶναι προορισμένοι γιά τόν Παράδεισο, γιά τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.**

Ἀλλά **ὁ Παράδεισος κερδίζεται μέ τόν ἀγῶνα τοῦ καθενός ἀπό ἐμᾶς. Πρέπει νά ἀγωνισθοῦμε γιά τόν Παράδεισο, πρέπει νά νικήσουμε τόν ἐγωϊσμό μας, νά βασιλεύση μέσα μας ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ** , καί τότε εἴμεθα ἄξιοι γιά τόν Παράδεισο, καί τότε θά κληρονομήσουμε τόν Παράδεισο. Καί ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή αὐτό το νόημα ἔχει· νά μᾶς βοηθήσει μέ την ἄσκηση, μέ τή νηστεία, μέ τήν προσευχή **νά ἀγωνισθοῦμε κατά τῶν παθῶν μας καί τοῦ ἐγωϊσμοῦ μας** , καί ἔτσι νά ἔχουμε ἐλπίδα ὅτι θά κληρονομήσουμε τόν Παράδεισο, τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἄς ὑποδεχθοῦμελοιπόν μέ χαρά τήν Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ἡ ὁποία θά μᾶς φέρη πιό κοντά στόν Χριστό, ἡ ὁποία θα μᾶς γεμίση μέ χαρά πνευματική καί θά μᾶς βοηθήση νά ἀγαπήσουμεπιό πολύ τόν Χριστό, τόν Θεό Πατέρα καί τούς συνανθρώπους μας.

[Ἀπό τό βιβλίο τοῦ Ἀρχιμ. Γεωργίου (Καθηγουμένου Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου), Ὁμιλίες σέ ἑορτές τοῦ Τριωδίου καί περί ἀρετῶν (τῶν ἐτῶν 1981-1991) Γ΄, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὄρους, σ. 106-109]